Cutia cu mărgele

REVISTA LICEULUI TEHNOLOGIC CORBU

Anul I, numărul 4, 2019

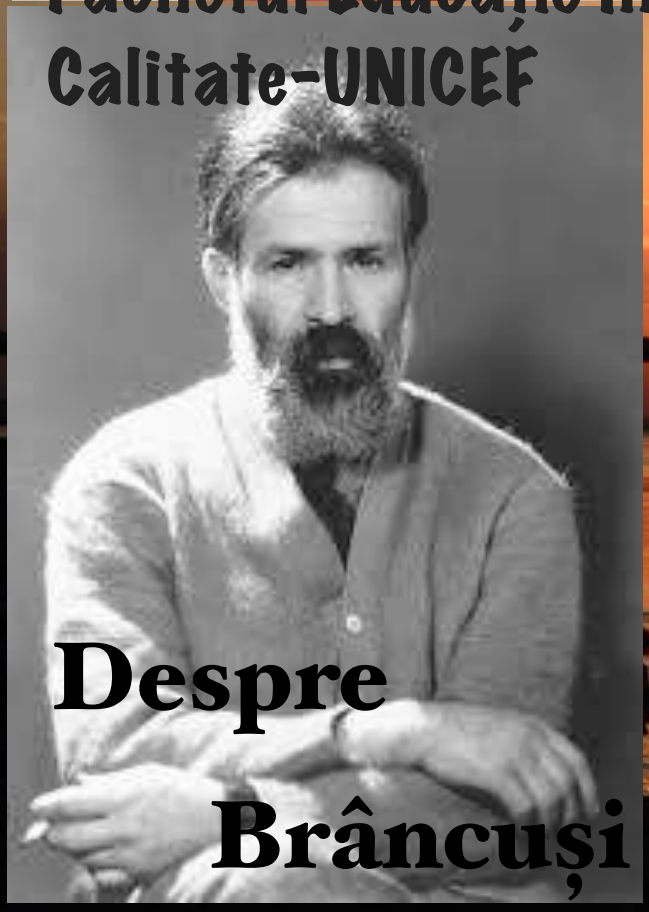

Gânduri- Retrospectivă la ceas aniversar, Eugen Spaciu

Recenzie de carte, *Elixirul dragostei*

Anul Nou Chinezesc

Sesiune de formare Sinaia - Pachetul Educație Incluzivă de Calitate-UNICEF

Despre Brâncuși

Dragobetele

2019

O altă lecție de istorie: Atestări ale localității Corbu, profesor Raluca Zbanca-Răucescu

CUPRINS

1. Editorial, colectivul de redacție
2. Gânduri- Retrospectivă la ceas aniversar, Eugen Spaciu
3. Ieșirea din cotidian cu Mădălina Pântea, a 9-a A
4. Fratele geamăn cu Codruța Pântea, a 9-a A
5. Recenzie de carte, Elixirul dragostei cu Maria Busuioc, a 10-a B
6. Dragobetele, cu Ana Maria Nistor, a 10-a B
7. Experiența Green Impact cu Călin Dandu, clasa a 11-a A
8. O experienţă pe care aş putea să o repet la nesfârşit!, cu Răzvan Butoiu, clasa a 11-a A
9. Cum e să nu faci nimic, cu Larisa Csatlos, clasa a 10-a A
10. Alt, răspuns la aceeași întrebare, cu Ionela Codreanu, clasa a 10-a A
11. HMMM…nimicul, cu Ana Iulia Majoran, clasa a 10-a A
12. Debut literar, Carina Țepeș-Focșa, clasa a 10-a B
13. Sesiune de formare Sinaia – Pachetul Educație Incluzivă de Calitate-UNICEF, Carina Țepeș-Focșa, clasa a 10-a B
14. Anul Nou Chinezesc, cu Sidonia Nache, clasa a 10-a A
15. Despre Brâncuși, sursa Wikipedia
16. O altă lecție de istorie: Atestări ale localității Corbu, profesor Raluca Zbanca-Răucescu
17. Competiții sportive

Editorial

Când timpul trece și nu îl iei în seamă, multe lucruri pot să dispară. Ne-am propus să realizăm lunar o revistă. Din motive diverse, numărul din februarie apare în martie, iar la finalul lunii îl vom publica și pe cel al lunii lui mărțișor.

Credeam că februarie e lipsit de evenimente. Nu e chiar așa. S-au adunat materiale multe, la care nu am vrut să renunțăm. Ba mai mult chiar dacă, inițial, ne-am propus să fie 15 articole, ne vedem nevoiți să adăugăm. E benefic pentru toți. Nu se poate să nu vorbim despre mărețul Brâncuși, nu se poate să ignorăm intervențiile colegilor noștri, elevi și profesori, și iată cum revista ce părea că e anostă, devine coerentă și chiar interesantă. Diversitatea și ineditul decurge din faptul că elevii și-au exprimat gândurile. Apoi propunerile pentru lectură sunt deosebite. E bine să pătrundem în lumea trăirilor beletristice. Importante sunt și evenimentele la care au fost părtași elevii noștri: competițiile sportive, sărbătoarea anului nou chinezesc, întâlnirile de la Sinaia și Suceava. Să vorbești despre nimic e o provocare. Debutul literar e emoționant și curajos, iar comorile locale sunt oricând alături, de noi, în altfel de ore.

Vă mulțumim că ne sunteți alături și așteptăm cu interes părerile voastre.

Colectivul de redacție

Gânduri- Retrospectivă la ceas aniversar

Amintiri, amintiri, amintiri !

A fost odată, tocmai la1 septembrie 1974, când m-am întors la școala unde învățasem clasele I-VIII, ca profesor de matematică - fiind coleg cu o parte dintre foștii mei profesori - cu foarte mult entuziasm și o poftă nebună de lucru, pentru a contribui la educarea și formarea copiilor din satul meu. Am predat la 42 de generații, ajungând la recordul de a fi învățat, din aceeași familie bunica, fiica și nepoata.

Profesor la Corbu - o muncă foarte grea pentru că m-am lovit de „tradiții" și mentalități, dar și de faptul că geografic vorbind suntem la periferia județului și de multe ori așa am fost priviți de colegii și șefii de la centru. La Corbu, cadrele didactice au format întotdeauna o familie și acest lucru s-a datorat celor care au condus această unitate de învățământ.

Nu mă pot referi la activitatea de profesor la Liceul din Corbu, fără a aminti perioada anterioară, când eram doar o școală generală, dar cu rezultate foarte, foarte bune la nivel de județ și chiar de țară ! De fapt, acest lucru a contribuit și la transformarea școlii generale în liceu ! Transformarea s-a făcut prin efortul a trei „nebuni", Dumitru Răucescu și subsemnatul, sprijiniți de absolut toți colegii din acea perioadă.

La început, liceul a avut doar învățământ seral (eu fiind primul diriginte) urmat de învățământ de zi. Acest lucru a fost foarte util cadrelor didactice (reciclarea la locul de muncă).

După o demarare cu entuziasm am avut și ceva rețineri. Transformasem o școală generală de elită într-un liceu cu rezultate incerte ! Eram priviți cu scepticism și sarcasm de cei care lucrau la licee din mediu urban (Toplița). Prin contribuția tuturor colegilor și colaborarea cu familia, Inspectoratul Școlar Județean, rezultatele au apărut și am ajuns la concluzia că înființarea liceului a fost un lucru bun. Liceul din Corbu a oferit o șansă copiilor de pe valea Bistricioarei. Absolvenții de la Corbu, atât de la zi cât și de la seral, s-au realizat în viață. Să nu uităm că destui de mulți mi-au devenit colegi (fie la Corbu, fie la alte unități de învățământ).

Deși am fost privit ca cel de la …….Corbu, rezultatele m-au impus în ochii colegilor de matematică din alte unități școlare, a elevilor, a inspectorilor școlari de matematică (cu acre am avut o relație foarte bună).

Chiar dacă am lucrat la o unitate școlară din mediu rural, am obținut la matematică rezultate de care sunt mândru. Aș aminti aici:

- **4 premii și 9 mențiuni la nivel național cu elevii de la Școala Generala Corbu;**
- **Școala Generală Corbu a ocupat locul II pe țară în 1976;**
- **Un premiu internațional la Concursul internațional de matematică Kangourou.**

În perioada 1990-2015 am publicat în Gazeta matematică(revistă a SSMR, care apare din 1895 fără întrerupere și este tradusă în 6 limbi, distribuită în peste 100 de țări) 63 de probleme unde apare numele meu, al localității și al județului.

În revistele de matematică din județele Neamț și Bacău am publicat peste 100 de probleme.

Am introdus la Corbu conceptul de Cabinet de matematică funcțional încă din 1975.

La clasă am avut o colaborare foarte bună cu elevii și părinții. Rezultatele s-au văzut și se văd.

Nu pot să închei fără a menționa că în perioada 1980-1989 am fost directorul Școlii Generale Corbu, dar în ianuarie 1989 am fost la un pas să fiu dat afară din învățământ pentru că m-am opus desființări comunei Corbu. Am fost salvat de trei OAMENI deosebiți, cu funcții dar și cu cap ! Este vorba despre Nicu Vrabie- Inspector Școlar General, Toni Becze- secretar cu probleme de învățământ la Comitetul Județean de partid și Inspectorul Școlar din Ministerul Învățământului- Mitrache.

După acest rezumat-sinteză a 42 de ani de activitate conform zicalei că „dascălul este o lumânare care se consumă luminând pe alții" am ajuns și eu la pensie cu sănătatea șubredă dar cu mintea întreagă(așa cred cel puțin !).

Prof. Eugen Spaciu

P.S. Sper să vă amintiți de mine și când veți sărbători vârsta de 50 ani a Liceului din Corbu.

Cum e să ieși din cotidian.

E luni dimineața. Un început de săptămână ca oricare altul. Și totuși… Sunt chemată la direcțiune. Nu singură, împreună cu încă o colegă, de clasă și un coleg mai mare. Știu că nu am făcut nimic și totuși inia îmi bate cu putere. După ce că nu știam ce mă așteaptă, mi se pare că nu aud bine: Mergi la Suceava la sfârșit de săptămână să prezinți Green Impact, comorile de la Corbu. Eu, nu știu aproape nimic. M-am panicat. Chiar îmi venea să plâng!

Culmea, ar fi trebuit să fie o veste grozavă, dar eu în loc să merg acolo unde inima îmi dădea ghes, la campionatul de fotbal, mergeam într-un oraș frumos, dar fără să știu ce trebuie să fac. Nu eram deloc entuziasmată, dimpotrivă, supărată și stresată. Mai mult aflu că cei doi colegi mai mari știau despre ce e vorba, ei lucrau de zor la materialele prin care ne promovam comoara: comuna Corbu.

Grija mea creștea proporțional cu kilometrii pe care îi făceam. Dar ajunsă la Suceava, într-o zi mohorâtă, am început să mă liniștesc: fie ce-o fi! Nu putea să fie mai rău. Inițial, noi elevii aveam un apartament, apoi am fost rearanjați. Colega mea de cameră, pentru o noapte a devenit doamna director. Altă experiență trăsnită! Nu erau de ajuns emoțiile, altă belea pe cap!

Apoi am intrat într-un amalgam de senzații, evenimente în care eu m-am lăsat prinsă. Prima oară a fost să ne schimbăm în costumele naționale. Întotdeauna ai o ținută aparte. Simți că te leagă ceva mai tare, de ai tăi, de locurile natale. Gătită de sărbătoare, coborâm spre locul unde se desfășura ședătoarea. Toate emoțiile mi-au dispărut. Standul nostru nu era cu nimic mai prejos decât al altora. Am realizat că va trebui să vorbesc cu oameni necunoscuți și că e mult mai ușor să faci conversație cu ei . Nu mai eram fata timidă, ci una care sigură pe ea vorbea despre Corbu, caii sălbatici, povești, fotografii, ecologizare. Turuiam și îmi dădeam seama că știam mai multe decât credeam. M-am descoperit pe mine, am căpătat încredere în mine. Zâmbeam , vorbeam cu drag și mândrie despre locul natal.

Orele au trecut mai repede decât credeam. Am primit și o diplomă de apreciere. Emoțiile mele și stresul s-au transformat în altceva: eram fericită că eram acolo, ba mai mult că am trăit un lucru extrem de frumos, la care și eu am fost părtașă. Nu voiam să fiu în altă parte. Nu mi-am imaginat așa ceva, dar e o experiență inedită, diferită.

După cina festivă, cu invitați, ne-am dus în camerele noastre. Aici alte experiențe. E interesant să vezi cum sunt profesorii tăi. Doamna director mi-a povestit despre excursii, cum e călătoria cu avionul, cum e să fii tu însuți. Mi-a stârnit interesul și am decis să fac tot ce e posibil să fiu eu, un om care va zbura spre propriile zări.

Ziua de sâmbătă a început cu micul dejun. Bătea un vânt serios, iar orașul părea neprietenos. Cele două doamne profesoare s-au dus la conferințe, eu și cei doi băieți am rămas singuri. Prima oprire a fost la mall. De acolo la Muzeul de științe ale naturii, apoi la cel de istorie. În ciuda frigului și a vântului, zâmbeam. O experiență pe care nu mi-o dorisem, în urmă cu puține zile a devenit una dintre cele mai interesante, frumoase și educative aventuri. Frumoasă a fost pentru că am văzut lucruri noi, oameni diferiți și am văzut că eu pot vorbi cu încredere. Interesant a fost fiindcă am avut parte de colegi inediți. Pe drumul de întoarcere, cele două doamna profesoare, Mariana Pascariu și Mirela Laurențiu, mi-au dat sfaturi, mi-au spus părerile lor despre mine, mi-au împărtășit din experiențele de viață.

M-am simțit bine, pentru că am făcut față provocării, pentru mine, chiar asta a fost. Am rămas cu amintiri, trăiri și cu o carte. A fost o experiență, pe care sunt convinsă că orice tânăr și-ar fi dorit-o. Am avut o șansă și de aceea sunt mulțumită că am primit-o.

Mădălina Pântea, clasa a 9-a A

Frații gemeni

Despre gemeni se spune că simt la fel, gândesc la fel, trăiesc în subconștient experiențele celuilalt. Încă de când m-am născut, ba chiar și înainte, am fost alături de sora mea. Nicio clipă nu am fost despărțite. Ba chiar și la intrarea la liceu, chiar dacă aveam medii diferite, fiindcă eram gemene, regulamentul ne permitea să fim în aceeași clasă. Firi diferite, ne mai ciondănim. Dar…

În urmă cu doi ani, Mădălina a plecat la Sibiu, vreo câteva zile. Eu am rămas acasă. Atunci am simțit că o iubesc din toată inima mea. Nu îmi găseam locul, simțeam un gol pe care nu l-am putut umple decât cu lacrimi. Noaptea nu am dormit fiindcă nu simțeam răsuflarea surorii mele.

Iată că luna februarie a anului 2019, mi-a adus o nouă despărțire. Nu pentru mult timp, ci numai pentru o noapte. Ziua de vineri a trecut mai ușor, la școală, în deplasare cu echipa. Când a plecat ningea. Parcă zăpada erau lacrimile mele pe care le simțeam că mă copleșesc. Cerul părea să îmi preia și să îmi spună durerea. Înainte să plece, am îmbrățișat-o: să ai grijă de tine, i-am zis. Și tu, mi-a răspuns. Apoi a plecat.

Eu am început să plâng. Nu mă mai vedea. Eram afectată de plecarea ei. De ce a trebuit să plece? De ce nu am plecat și eu cu ea? Îi judecam pe cei care ne-au despărțit. Starea mea de tristețe a persistat întreaga zi. Acasă am sunat-o. Când i-am auzit vocea, am început să mă liniștesc. O simțeam ușor tulburată. Nu aveam dreptul să îi accentuez starea. I-am zis că sunt bine. Mi-a spus că au ajuns cu bine și că va vedea ce se va întâmpla. I-am zis să aibă încredere în ea.

Peste noapte am dormit rău de tot. Mă foiam, nu îmi era bine. Nu era lângă mine! Primul lucru făcut la trezire a fost să caut telefonul și să îi dau un mesaj. Apoi am început să o presez: când se întoarce, la ce oră? Erau întrebări la care nu mi-a putut da un răspuns cert.

Pe înserate, a intrat în casă. Când a văzut-o am început să zâmbesc printre lacrimi: Am devenit o altă persoană, față de cea de dimineață. Am îmbrățișat-o îndelung: Te iubesc, surioară!

Codruța Pântea, clasa a 9-a A

Eric-Emmanuel Schmitt *Elixirul dragostei*

Recenzie

Fiecare dintre noi, la un moment dat, ne dorim o iubire puternică, precum personajele din legenda cavalerului Tristan și a prințesei irlandeze Isolda. Așa este și povestea lui Adam și a Louisei. Aceștia, după o relație de cinci ani, Louise pleacă în Montréal, Adam rămânând în Paris, axându-se pe munca sa de psihanalist și ajutându-și pacienții să treacă peste episoadele mai puțin fericite ale vieții lor. Louise și Adam s-au întâlnit la Opera din Paris, atunci fiind Elixirul dragostei și văzându-o pentru a doua oare la Place des Arts, Louise vrea să găsească elixirul ce Tristan i-l dă Isoldei. La început, Adam i-a scris prin e-mail că ar vrea să rămână prieteni, deoarece, spune el, „prietenia este continuarea logică a iubirii adevărate”. Aceștia își transmit sentimentele și trăirile unul altuia, chiar și ideea elixirului. O prietenă a Louisei, Lily, face un popas în Paris, așteptând să vadă dacă a primit acel loc de muncă din Sydney. Adam a rugat-o pe Louise să îl ajute cu viitoarea relație dintre el și Lily. După ce l-a ajutat și cei doi erau împreună, Adam a găsit elixirul, Louise îi spune că și ea l-a găsit pe Brice. Era doar o invenție, pentru a nu se pune mai prejos decât iubirea ei, Adam. Acesta neștiind realitatea, trăiește și alte drame: Lily a primit locul de muncă, și începe să se comporte foarte rău cu Adam . Îl părăsește, fără ca măcar să-i spună adio, lăsându-l asemenea unei epave. Totul se schimbă când Louise îi spune că-l așteaptă, și că nimic nu este între ei ce nu poate fi trecător. Romanul se termină cu scrisoarea Louisei către Lily, căreia îi mărturisește că a găsit elixirul mult căutat.

Din această poveste rezultă sentimentele -elixirul dragostei chiar dacă un ocean îi desparte. Relația lor de cinci ani se mută din Paris la Montréal. Culmea, orașul iubirii a ajuns să decadă în fața de sentimentelor. Elixirul pe care îl căutau, în alte persoane, era în fiecare dintre ei, în relația lor, în felul în care acționau când erau aproape unul de celălalt.

De aceea împărtășesc celor ce citesc această recenzie un gând: se poate ca persoana iubită să fie chiar lângă noi, fără să conștientizăm aceasta și noi să ajungem în brațele persoanelor nepotrivite.

Busuioc Maria, a 10-a B

Dragobete

24 februarie ziua lui Dragobete, zeul tinereţii, al veseliei şi al iubirii are origini străvechi. Dragobete este un personaj preluat de la vechii daci şi transformat ulterior într-un protector al tinerilor şi patron al iubirii. Urmând firul anumitor legende populare, se pare că Dragobete nu era nimeni altul decât fiul babei Dochia, un flăcău extrem de chipeş şi iubăreţ, care seducea femeile ce îi ieşeau în cale. Dragobete a rămas însă până în ziua de astăzi ca simbolul suprem al dragostei autohtone.

Pe plaiurile românești, Dragobetele, care păstrează unele atribuții ale zeului dragostei în mitologia română, Cupidon, este patron al dragostei și bunei dispoziții.
De asemenea, în tradiția românească, Dragobetele marca începutul primăverii, data de 24 februarie nefiind întâmplător aleasă, aceasta însemnând începutul anului agricol.

“Dragobete sărută fetele”

În vremuri de demult, în această zi de mare sărbătoare, tinerii îmbrăcați în straie frumoase, cuviincioase obișnuiau să se strângă în păduri și să culeagă în buchețele cele mai frumoase flori ale primăverii.

Culesul florilor se continuă cu voie bună și cântece, cu un fel de joc numit zburătorit. La ceasul prânzului, fetele porneau în fugă căte sat, iar băieții le fugăreau, încercând să le prindă și să le dea un sărut. Dacă băiatul îi era drag fetei, aceasta se lăsa prinsă, ulterior având loc și sărutul considerat echivalentul logodnei și începutul iubirii dintre cei doi. Înspre seară, logodna urma să fie anunțată comunității satului și membrilor familiei.

În fieare an pe data de 24 Februarie îndrăgostiții sărbătoresc această tradiție, fiind încă o ocazie de a-și declara dragostea persoanei iubite. Bineînțeles că fiecare zi ar putea fi un „Dragobete”, fiecare zi este o oportunitate de a îți arăta iubirea, însă această dată este una special, o zi în care oamenii îndrăgostiți au curajul de a își declara iubirea, știind că această tradiție este dedicată lor.

Nistor Ana Maria, clasa a 10-a B

Experiența Green Impact Suceava

Fiecare om se descoperă pe sine atunci când e pus în situații inedite. Am fost desemnat să merg la Suceava. Criteriul de selecție a fost să fiu din Corbu. Am plecat și acolo am dat peste un Călin despre care nu știam că există. Nu îmi place să vorbesc în public și totuși, acolo am făcut-o. Brusc am constatat că am niște abilități pe care nu le am de obicei.

Ca fiecare om sunt vanitos. Spuneam sau mai bine îmi spuneam că nu sunt capabil să comunic cu oamenii, mai ales cu necunoscuții. Sunt un mizantrop și un neadaptat social, iată sloganul meu! Necunoscuții mă inhibau, îmi dădeau o stare de neputință. Dar la Suceava am fost îndemnat, susținut, împins, pus în fața necunoscutului: să vorbesc despre comorile din Corbu. Nu am avut de ales. Două personalități puternice, cu care nu mă puteam lupta, m-au înduplecat: doamna dirigintă și doamna director.

Am văzut că pot vorbi cu ușurință, că pot fi convingător. Nu eram singur, stingher sau ciudat. Eram la fel cu ceilalți elevi veniți din nouă spații diferite, din Bucovina, Dorna și Harghita. Am văzut ce obiceiuri se păstrează și în alte zone ale țării. Le-am trăit pe viu. Dacă nu eram acolo nu credeam că și alți tineri de vârsta

mea pot avea aceleași interese ca și mine, despre trecut, istorie, folclor. Gala m-a făcut să realizez că e bine să fac parte dintr-o comunitate.

Pentru ca să ducem proiectul la bun sfârșit, am adunat poze și povești de la bătrâni, am constatat că bunicii noștri sunt niște enciclopedii groase, pe care nu le găsim pe rețelele de socializare, că au povești pe care le spun prin viu grai, că au trăiri și istorioare din care avem ce învăța, că perioada asta nebună, contemporană, poate asculta proverbele, zicătorile și că îi pot fi necesare zilnic. Am văzut că aceste povești, nu sunt numai pe valea Bistricioarei, dimpotrivă sunt peste tot, și că și la celelalte destinații implicate în proiect regăsim aceleași lucruri.

Ca orice tânăr visez și îmi proiectez viitorul. Dar acest proiect mi-a deschis o nouă perspectivă: pot avea viitor și acasă. Pot devein antreprenor de succes, deschizând ochii și valorificând comorile locale. Mă gândesc cu seriozitate la propria mea afacere.

Mă mândresc că m-am născut la Corbu. Nu mi-e rușine de acest fapt! De acum va fi datoria mea să îmi promovez plaiul natal. Le mulțumesc celor de la Noi Orizonturi că mi-au deschis această perspectivă, iar îndrumătorilor mei, cele două profesoare cu care ne-am jucat de-a descifrarea comorilor, le mulțumesc fiindcă mi-au arătat o altă cale despre viața la țară.

Călin Dandu , a 11-a A

O experienţă pe care aş putea să o repet la nesfârşit!

Prima impresie despre ce urma să se întâmple la Suceava mi-am facut-o încă din momentul în care am aflat partea mea de muncă şi am văzut proiectul de la început ca pe o provocare.

Green IMPACT nu este doar un proiect şcolar pentru mine şi sunt sigur că nu sunt singurul care gândeşte aşa, acest proiect este motivul perfect al multora să îşi depăşească limitele şi sa îşi expună talentele în scopul îndeplinirii ţelului nostru principal: schimbarea comunitaţii din care facem parte.

Dacă aş spune ca eu am muncit mult pentru proiect, aş da dovadă de egoism, dar în aceelaşi timp îmi este greu să exprim câtă munca, pasiune și creativitate au depus o sumedenie de persoane în realizarea materialelor, promovarea lor şi, cred eu, schimbarea unor mentalitaţi. Elevi, cadre didactice şi oameni din comunitatea în care trăim zi de zi, cu toţii am venit cu o idee sau cu o activitate inedită care a făcut din Green IMPACT un adevarat fenomen zonal.

Trecând peste partea introductivă în care sper că o să se regasească mare parte din cei implicaţi, e timpul să discut despre momentul în care a trebuit să prezentăm un stand cu activităţile noastre în faţa altor oameni implicaţi în proiect din alte zone.

Vreau să încep cu ceva ce poate sa pară banal la început, dar pentru mine personal, a avut un impact uriaş asupra vizunii mele asupra cum trebuie să se desfaşoare prezentarea, drumul dintre Corbu si Suceava.

Un drum de 3 ore parcurs cu maşina, în care pot spune că am avut o discuţie extrem de constructivă și motivațională. Am descoperit un om, despre care nu știam nimic, domnul profesor Iliuță Hîngan. Am ascultat foarte deschis fiecare propunere, fiecare gând, fiecare poveste, și cred că acest lucru, mi-a influenţat o mare parte din perspectiva mea personală, proiecția mea în viitor.

Ajunşi la locul unde trebuia să ne aşezăm stand-ul, văzând câţi oameni aveau să ne analizeze munca, am fost lovit de un mic val de emoţii, dar aşezând fiecare obiect în parte şi uitandu-mă în jur am început să prind un enorm curaj multă încredere în mine. După toate aranjamentele, am ales să mă ocup de prezentarea videoclipului la care lucrasem mai multe zile în şir, împreună cu alt coleg. Împărțeam semnele de carte și vederile pe care le transformasem din desene ale colegilor mei şi din poze, cu istorisirile oamenilor în instantanee. Eu voi da seama de ale mele câte scriu, îmi răzbătea în minte!

Pentru mine a fost impresionant modul în care reacţiona lumea la ceea ce muncisem împreună cu restul membrilor grupului Șoimii. Văzând cât de impresionaţi erau toţi, începeam să î Butoimi găsesc tot mai uşor cuvintele şi să mă las dus de val de adrenalină, în timp ce îmi îndeplineam sarcinile. Eram coerent, consecvent și clar.

 încheiat experienţa cu prezentarea de la Suceava în aceelaşi mod în care am început-o, cu o discuţie care a contribuit într-o oarecare măsură la viziunea mea asupra propriei persoane și asupra lumii înconjurătoare. Alte profesoare și-au îndeplinit rolul de mentori. E dificil să auzi despre tine, laude și critici. Pot spune că tot acest proiect m-a pus non-stop pe gânduri, în sensul cel mai bun posobi şi cred că Green IMPACT şi-a atins cel puţin în cazul meu, unul dintre scopuri, schimbarea mentalităţii.

Butoiu Răzvan, clasa a 11-a A

Cum e să nu faci nimic?

Când primeşti o astfel de temă, pentru ora de română te pufneşte râsul. Apoi te întrebi: oare ce aş putea scrie, să fie convingător, relevant, să spun ceva, să nu măreţ, să fiu originală.

Iniţial m-am gândit că a face ceva e să asociez cu timpul. Eu îmi găsesc ceva de făcut mai mereu. Îmi ocup timpul cu ceea ce îmi place, cu ceea ce îmi e util, mai mult sau mai puţin.

Mă fixez pe ceea ce se petrece în jurul meu, încep să mă plimb de-a lungul şi de-a latul şi învăţ, zilnic...Constat că oamenii sunt de multe feluri, cu măşti şi nu numai, că au percepţii diferite ale lucrurilor, că au gânduri diferite, trăiri inedite, văd , aud şi simt altfel. Oare cum e să scrii numai ceea ce vezi, ceea ce auzi, ceea ce percep simţurile tale? Cum e să fii tu?

Stabilesc, zilnic, un fapt: şi anume că oamenii se află într-o arenă de luptă. Acolo se duelează, în vorbe, în fapte, în judecăţi de valoare. Primesc şi dau etichete. Adună sau pierd o brumă de cultură. Cred că, deşi în aparenţă par să se aprecieze, nu fac decât să se deprecieze. Nu fac nimic. Se pierd pe ei înşişi şi îşi pierd bruma de umanitate. Vor să pară altceva, îşi forţează limitele şi par să greşească.

Ar trebui să nu forţăm limitele, să nu facem lucrurile doar de dragul de a umple golul, nimicul, cu ceva decât cu nu fac nimic. Minunat ar fi să ne găsim priorităţile. Să găsim o singură prioritate. Şi pentru astea să ne luptăm, să identificăm un lucru unic care contează cel mai mult pentru noi, pentru propria noastră conştiinţă. Să fie de impact. Să schimbe lucruri. Să alunge starea de a nu face nimic, chiar dacă ne prefacem că facem ceva.

Rămân cu convingerea că singurul lucru important este să ştii că trăieşti o singură dată, să nu fugi de întrebări şi răspunsuri, să le cauţi, să ţi le asumi şi mai ales să înveţi că nu deţii răspunsuri la toate întrebările.

Iată ce înseamnă pentru mine să nu fac nimic!

Larisa Csatlos, a 10-a A

Alt răspuns la aceeaşi întrebare: *Cum să nu faci nimic?*

Dacă ar fi să căutăm în DEX, sensul cuvântului nimic, vom găsi explicaţia: că e o acţiune inexistentă, nerealizată. Totuşi termenul nimic este destul de des folosit, de cele mai multe ori în contexte nepotrivite, greşite. Pe parcursul unei zile, a unei săptămâni, nu este posibil să nu faci nimic. Cu toate acestea repetăm întrebarea: *Ce ai făcut ieri?* Sau *Ce ai făcut azi la şcoală?*, iar răspunsul vine implacabil: *NIMIC!*

E imposibil, deoarece de fiecare dată se face ceva, doar că nu realizezi imediat. E nevoie mereu de timp. Să vă povestesc despre ultima mea vacanţă, cea de iarnă. Pentru şcoală nu am făcut nimic din rutina zilnică: lectură, exerciţii, pregătirea pentru diversele materii. Da. În vacanţă nu am făcut nimic pentru şcoală. Dar vai câte alte lucruri am realizat. M-am odihnit, mi-am petrecut timpul cu familia, am trăit febra sărbătorilor, m-am bucurat de săniuş. Iată câteva argumente benefice!

Dacă repet întrebarea şi o reduc la contextul numit şcoală: *Cum e să nu faci nimic la şcoală?*, răspunsul e extrem de simplu, din punctul meu de vedere. Totul ţine de motivaţia noastră de elevi, dacă vrem sau nu să facem ceva, dacă vrem sau nu să devenim ceva. Acum percep nimicul ca pe ceva plictisitor, sau ca pe un moment când nu ai energia necesară să faci ceva. Crezi că dacă nu faci ceva e bine pentru tine. În timp acest lucru devine distructiv. De aceea e bine să găsim în noi motivaţia de a face ceva. E dorinţă, ţel şi ieşire din nimic!

Ionela Codreanu, clasa a 10-a A

Hmmm... nimicul

Hmmm....nimicul ăsta! Cum mă simt când nu fac nimic?.... Dacă mă întrebi despre orice altceva, despre cum mă simt când scriu eseul la română sau despre cum e să stau și să tocesc, pe de rost, formula benzenului la chimie, ți-aș putea răspunde foarte clar: plictisită, enervată, puțin interesată. Iată ce au în comun cele două materii pentru mine.

Eu sunt o persoană introvertită, orientată să fie împăcată cu sinele, să se regăsească, în tot ceea ce face. Consider că am o inteligență, mai degrabă emoțională, fiindcă percep lucrurile cu simțurile. Vreau să fac doar ceea ce e corect, pentru mine. Nu îmi place să fac ceea ce simt, că nu mă reprezintă! Nu înțeleg lucrurile și nu vreau să vorbesc despre ele. Mi se par nimicuri.

Pentru mine a nu face nimic e ceea ce mă reprezintă, e starea mea naturală, ceea ce vreau și aleg să fac. Dar mă lovesc de obligații: sociale, morale, școlare...Sunt împiedicată să nu fac ceva. Apar obligații: teme, informații. Mie mi se par nimicuri. Nu fac ceea ce îmi place, adică nimic. Poate e un act de frondă, nu știu. Știu că doar dacă nu fac nimic, doar vegetez, sunt eu. O fi bine, o fi rău? Nimicul e forma prin care eu mă tolerez și îi tolerez pe alții. Apoi umplu golurile cu belestristică, călătoresc în minte acolo unde nu am fost niciodată. Desenez, lucrurile pe care nu vreau să le uit. Mă uit la filme, cu războaie și cruzimile de acolo sunt stările pe care aș vrea să le manifest. Oare astea toate sunt nimicuri? Sau sunt motive prin care eu îmi umplu nevoia mea de nimic, evadarea din starea de reverie. Realizez că mă mint pe mine. De fapt, atunci când spun că nu fac nimic, fac exact lucrurile care îmi plac. Alung întunericul, urâtul din mintea mea de adolescent neînțeles, prin pasiunile mele. Abisul devine lumină. Nimicul e un lucru detectabil, construit în jurul propriilor mele scenarii fanteziste, pe care de obicei nu am curajul sau tăria să le exprim sau să le susțin. Aflu că dincolo de alb și negru pot apărea și culorile. Dacă pentru cei din jur nu fac nimic, de fapt eu mă izolez în propria mea imaginație. Acolo totul e posibil, realizabil, scuzabil sau eliberator. Nu sunt judecată de nimeni. Nimeni nu mă etichetează. Acolo sunt liberă.

Pentru mine a nu face nimic e plăcut. Mă refugiez în propria mea imaginație, acolo totul e viu, colorat, mai real decât realul, posibil. Orice trebuie și poate fi făcut!

Ana Iulia Majoran, clasa a 10-a A

Uneori descoperi ca profesor trăiri, senzații percepții. Când un elev are curajul să îți arate ceea ce a scris, ți se face teamă. Nu știi ce e. Trebuie să îi dai aripi, să nu tai elanul, să îl susții. Ești responsabil ca și cel care ți s-a deschis. Am descoperit o scriere alertă, specifică vârstei. M-a făcut să fiu curioasă. Curaj și susținere, colegei voastre care debutează aici, Carina Țepeș Focșa, clasa a 10-a B

-PROLOG-„Le e scris în stele”

„Într-o zi m-am trezit zâmbind și mi-am dat seama că era pentru că mă gândeam la tine”

Era 06:00 dimineața. Ura diminețile la fel cum își ura viața. Singura motivație în a merge la școală era să scape de tatăl lui câteva ore, de crizele lui de nervi cel puțin.

Se ridică. Răscolește buzunarul stâng al gecii, după țigara rămasă de ieri, și iese pe balconul garsonierei, profitând de timpul rămas până ce se va trezi tatăl lui. Termină repede, nesupărând frigul iernii. Cu ultimul chef de viață ia pe el aceleași haine negre ce miros a alcool și tutun.

Își pune „Când trandafirii mor” în căști și iese încetișor, fredonând pe ușă. Cu ochii în pământ și gluga pe cap urmează rutina stabilită de atâția ani, de la drumul singuratic spre școală până la locul din ultima bancă.

Astăzi va fi diferit! Destinul urma să îi surâdă. Mergând pe holurile plictisitoare ale școlii, o vede. Ceva se schimbă în el. Pentru moment, pentru câteva secunde a uitat tot. A uitat toate nopțile fugite de acasă, toate țigările fumate pentru a-și îneca greutățile vieții. A uitat câte zile a lucrat pentru a plăti chiria și banii dați pe băutură. Toată acea tristețe interioară, mâhnire si supărare dispar. Acea convingere a lui că nicio fată nu îl va face să se îndrăgostească vreodată se ruinează cu ideea de „ea”.

O singură secundă i-a trebuit, o secundă ce a schimbat atât de multe în el, atunci și-a găsit un rost în viață. Dacă fiecare zi înseamnă să o vadă, să își odihnească ochii o secundă cu imaginea ei, avea de gând să sacrifice orice, oricând, pentru o zi în plus aproape de ea.

Era frumoasă, deși era puțin spus. Probabil, pentru oricine altcineva era o fată obișnuită, pentru el nu. A zâmbit involuntar, făcea asta pentru prima dată după mult timp.

Știa că avea un nou scop în viață, să o facă a lui. Însemna să lupte, să schimbe totul la el, să vrea să devină un om mai bun.

Avea o multitudine de idei, un plan bine stabilit, care avea să înceapă cu un „Salut" dar până acolo, el credea că trebuie să se schimbe, de la modul lui de a fi, până la vicii. Puțin știa că nu era nevoie de asta, ea nu era ca orice fată. Urma să afle asta mai târziu.

O nouă lovitură avea să-i pună la încercare planul de a deveni un om mai bun, tatăl lui s-a sinucis. Într-un fel sau altul a luat asta ca pe o ușurare, scăpase de violența lui. Mătușa lui s-a ocupat de tot, în trei zile era totul gata.

Renunțase la ideea de a o cuceri, pentru că era sigur că ea nu ar sta cu un orfan. A abandonat „micul lor obicei" de a-i zâmbi sfios pe hol, a acceptat că era un dezastru, o ruină, adăpostindu-se în patima băuturii. Totul era gata pentru el. În sufletul lui se mai afla o mică speranță cum că ea a observat absența zâmbetului lui, se ura pentru asta. Mereu i s-a demonstrat prin vorbe grele și dezamăgiri că niciodată nu a fost prioritatea nimănui, și totuși ea l-a făcut să mai spere o dată, să ofere o nouă ocazie unei dezamăgiri, să aibă așteptări. L-a făcut slab.

Vechile obiceiuri au revenit: căști in urechi și capul în pământ. Acum și lacrimi în ochi și maxilar încleștat. Semne evidente depresiei…

Până când…

-Bună!

(to be continued)

Sesiune de formare Sinaia – Pachetul Educație Incluzivă de Calitate-UNICEF

Organizația UNICEF, înființată în anul 1946, 11 decembrie, a avut ca scop asigurarea de urgență cu hrană și îngrijiri medicale a copiilor din zonele afectate de al Doilea Război Mondial. Acum, în timpurile noastre, se ocupă cu promovarea drepturilor și bunăstarea fiecărui copil în 190 de țări și teritorii, în special a celor mai vulnerabili.

Am avut onoarea să fiu unul din cei 30 de elevi prezenți la formare prin intermediul Consiliului Județean al Elevilor Harghita ca "delegat 2", trecând și printr-o atentă selecție a dosarelor de aplicare de către cei de la Consiliul Național al Elevilor.

Team building-ul a avut ca subiect asigurarea bunăstării tuturor copiilor în mediul educațional, indiferent de proveniență și modalități de asigurare a acesteia. Prin jocuri de echipă, concentrare și voință, am ajuns să dezbatem sisteme prin care putem noi, ca elevi reprezentanți, să ne luptăm cu corupția și prejudecățile din școli. Cei de la UNICEF România au realizat scurtmetraje care ne-au impresionat până la lacrimi, prin simple exemple din viața reală și din școlile românești. Subiectele au atins puncte sensibile, despre toleranță, acceptare și nu numai. Scurtmetrajele au fost despre cum cei de etnie rromă sunt exact ca cei de etnie română și cât de tare influențăm starea unui om cu doar câteva vorbe, cum cei cu ADHD au sentimente și sunt practic aruncați afară din școli prin abuz de serviciu și cum prejudecățile ne dictează viața. Ni s-a demonstrat cât de greu evoluează unii în mediul educațional din cauza circumstanțelor de proveniență și totuși, ei pot, reușesc, devin modele.

UNICEF, prin parteneriatul cu CNE, a anunțat că ne va sprijini financiar până când ne vom stabili din punct de vedere juridic, rămânând la latitudinea noastră modul în care vom folosi acest ajutor, bineînțeles, pentru beneficiul "tuturor elevilor și pentru fiecare elev". Strategia de dezvoltare a acestui proiect a fost, în mare parte, realizată la Sinaia. După expunerea părerii tuturor participanților și luării în considerare a fiecăruia (pentru că asta face un elev reprezentant, ascultă și ia în considerare orice și fiecare opinie), urmează să derulăm acest program la nivel de județe și școli.

Pe lângă acele ore de sesiune, am avut minunata ocazie de a interacționa cu restul participanților. E greu să exprim ce legături frumoase se formează acolo. Pot spune că am fost primită cu brațele larg deschise de fiecare dintre colegi. Am fost uimită să îi văd cum, cu toate că sunt din toate colțurile țării, sunt exact ca o familie, familie în care mă regăsesc și eu.

Au fost trei zile în care am comunicat fără să existe bariera distanței, am consolidat relațiile dintre noi și am făcut planuri, încrezători că vocea noastră se va face auzită în școlile românești.

Carina Țepeș-Focșa, clasa a 10-a B

Despre Anul Nou Chinezesc

China e un tărâm aparte. De trei ani de zile, elevii Liceului Tehnologic Corbu participă la aniversarea Anului Nou Chinezesc. După ce am sărbătorit cocoșul, calul și câinele, anul acesta am intrat în anul norocos, mai ales financiar, al porcului.

Într-o marți de dimineața, devreme, odată cu răsăritul, 13 elevi, împreună cu profesoara de engleză, doamna Jusztina Țepeș Focșa, cu chef de distracție, am pornit spre Miercurea Ciuc. Aveam cu noi și tort, vreo nouă kilograme. O parte din grup fuseserăm și anul trecut: liceul nostru se descurcase impecabil, la capitolul cântec în limba chineză. Presiunea era destul de mare pentru noi. Aceasta avea să crească atunci când din program reieșea că suntem primii. Echipați în roșu și negru, nu ca într-un roman de Stendhal, ci în culorile norocoase ale unui nou început, am ajuns la Casa Corpului Didactic Miercurea Ciuc. Aici în fața unui public alcătuit, în special, din elevii școlilor implicate în program, am cântat despre înnoirea primăverii. A fost o onoare să ne exprimăm sentimentele. Emoțiile ne sugrumau glasurile. Și totuși cred că am făcut față cu brio. A fost un moment important, pentru noi ca elevi, noi, ca instituție de învățământ, pentru profesoara noastră de chineză. Noi ne-am demonstrat că putem, că nu suntem mai prejos decât alți elevi de la liceele teoretice ori colegiile naționale, din județ implicate, la rândul lor. Liceul nostru din mediu rural se plasează pe același nivel cu cel din liceele altor zone ale județului. Astfel am fost extrem de mândri de noi și de școala din care facem parte. După ce am cântat, zâmbetul dublat de lacrimile din ochii lui Kailling au fost răsplata lucrului bine făcut. Material am primit o felie de tort. Sunt convinsă că felul prin care noi am evoluat, i-au adus aprecierile celor de la Institutul Confucius din Sibiu.

La final, nu pot spune decât: La mulți ani, China! La mulți ani, România!

Născut la 19 februarie 1876, la Hobița, Gorj, Constantin era al șaselea copil al lui Radu Nicolae Brâncuși (1833-1885) și Maria Brâncuși (1851-1919). Prima clasă primară a făcut-o la Peștișani, apoi a continuat școala la Brădiceni. Copilăria sa a fost marcată de dese plecări de acasă și de ani lungi de ucenicie în ateliere de boiangerie, prăvălii și birturi.

În Craiova, în timp ce lucra ca ucenic, își face cunoscută îndemânarea la lucrul manual prin construirea unei viori din materiale găsite în prăvălie. Găsindu-se că ar fi de cuviință să dezvolte aceste abilități, el s-a înscris cu bursă la Școala de Arte și Meserii din Craiova.

După ce a urmat Școala de Arte și Meserii în Craiova (1894 - 1898) vine la București unde absolvă Școala de bellearte în 1902. În timpul studenției, chiar în primul an, în 1898, lucrarea sa *Bustul lui Vitellius* obține „mențiune onorabilă”, *Cap al lui Laocoon* din 1900 obține medalia de bronz, iar *Studiu* din 1901 câștigă medalia de argint. Timp de doi ani, între 1900 și 1902, cu ajutorul doctorului Dimitrie Gerota, realizează *Ecorşeu*, un studiu pentru reprezentarea corpului omenesc, lucrare căreia i se atribuie o medalie de bronz. Precizia detaliilor acestei lucrări face ca *Ecorşeul* să fie folosit în școlile românești de medicină, după ce s-au făcut câteva copii; Marcel Duchamp a inclus fotografia *Ecorşeului* în expoziția organizată la sfârșitul anului 1933 la Galeria Brummer din New York City.

Carol Davila - sculptură de Constantin Brâncuși din 1903, expusă din 1912 în curtea Spitalului Militar Central din București

În 1903 primește prima comandă a unui monument public, bustul generalului medic Carol Davila, care a fost instalat la Spitalul Militar din București și reprezintă singurul monument public al lui Brâncuși din București. Acest bust a fost comandat de un consiliu format de fostul său profesor Dimitrie Gerota, pentru a îl ajuta pe Brâncuși să plătească drumul până la Paris. Plata pentru monument a fost împărțită în două tranșe, prima jumătate fiind plătită înainte ca să înceapă lucrul, iar a doua tranșă după ce Brâncuși a terminat bustul. Când a terminat lucrarea, aceasta a fost prezentată în fața consiliului, dar recepția a fost nesatisfăcătoare, diferite persoane din consiliu având opinii contrarii despre caracteristicile fizice ale generalului, spre

exemplu cerând micșorarea nasului, și de asemenea păreri diferite în legătură cu poziționarea epoleților. Înfuriat de inabilitatea consiliului de a înțelege sculptura, Brâncuși pleacă din sala de ședințe în mirarea tuturor, fără a primi a doua jumătate a banilor necesari plecării sale spre Franța, decizând sa parcurgă drumul către Paris pe jos

Mai târziu Brâncuși a comentat acest incident astfel:

Ar fi fost o muncă uşoară, dar ca de prostituată, care mi-ar fi adus cei câţiva bani cât îmi trebuiau ca să-mi plătesc un bilet de drum de fier până la Paris. Dar ceva care se înnăscuse în mine şi pe care simţeam că creşte, an de an şi de câţiva în rând, a izbucnit năvalnic şi nu am mai putut răbda. Am făcut stânga-mprejur, fără nici un salut militar spre marea panică şi spaimă a doctorului Gerota, de faţă... şi dus am fost, pomenind de mama lor

Drumul din Bucureşti spre Paris l-a dus mai întâi prin Hobiţa, unde şi-a luat rămas bun de la mama sa. Şi-a continuat drumul, oprindu-se în Viena pentru o perioadă, timp în care a lucrat la un atelier ca decorator de mobilier. În Viena a început să viziteze muzee cu opere de artă inaccesibile în România. Aici a făcut cunoştinţă cu sculpturile egiptene care i-au influenţat opera mai târziu în viaţa.

Din Viena a plecat în 1904 spre München, dar după șase luni o pornește pe jos prin Bavaria și Elveția și până la Langres, în Franța. În apropriere de Lunéville, după o ploaie torențială în care este prins, Brâncuși capătă o pneumonie infecțioasă și, în stare critică, este primit la un spital de maici. După o perioadă de recuperare gândește că nu mai are puterile și nici timpul necesar pentru a parcurge drumul spre Paris pe jos, astfel că ultima bucată a drumului o parcurge cu trenul.

În 1905 reușește la concursul de admitere la prestigioasa *École Nationale Supérieure des Beaux-Arts*, unde lucrează în atelierul lui Antonin Mercié până în 1906, când, atingând limita de vârstă, părăsește școala. Refuză să lucreze ca practician în atelierul lui Auguste Rodin, rostind cuvintele devenite celebre: „*Rien ne pousse à l'ombre des grands arbres*" (La umbra marilor copaci nu crește nimic).

Constantin Brâncuși a expus pentru prima dată la *Société Nationale des Beaux-Arts* și la *Salon d'Automne* din Paris în 1906. Creează în 1907prima versiune a *Sărutului*, temă pe care o va relua sub diferite forme până în 1940, culminând cu *Poarta Sărutului* parte a Ansamblului Monumental din Târgu-Jiu. În 1907 închiriază un atelier în Rue de Montparnasse și intră în contact cu avangarda artistică pariziană, împrietenindu-se cu Guillaume Apollinaire, Fernand Léger, Amedeo Modigliani, Marcel Duchamp. A început lucrul la *Rugăciune*, o comandă pentru un monument funerar ce va fi expusă în Cimitirul „Dumbrava" de la Buzău. În 1909 revine pentru scurt timp în România și participă la „Expoziția oficială de pictură, sculptură și arhitectură". Juriul Expoziției, prezidat de Spiru Haret acordă premiul II *ex aequo* lui Brâncuși, Paciurea, Steriadi, Petrașcu, Theodorescu-Sion. Colecționarul de artă Anastase Simu îi cumpără sculptura *Somnul* iar bustul în ghips al pictorului Nicolae Dărăscu este achiziționat de Ministerul Instrucțiunii Publice.

Poarta Sărutului

Până în 1914, participă cu regularitate la expoziții colective din Paris și București, inaugurând ciclurile *Păsări Măiestre*, *Muza adormită*, *Domnișoara Pogany*.

În 1914, Brâncuși deschide prima expoziție în Statele Unite ale Americii la *Photo Secession Gallery* din New York City, care provoacă o enormă senzație. Colecționarul american John Quin îi cumpără mai multe sculpturi, asigurându-i o existență materială prielnică creației artistice. În același an, ministrul de interne al României respinge proiectul monumentului lui Spiru Haret comandat cu un an înainte. Brâncuși va păstra lucrarea în atelier și o va intitula *Fântâna lui Narcis*.

Masa Tăcerii

În 1915, începe să execute primele lucrări în lemn, printre care *2 Cariatide* și *Fiul risipitor*. La Paris, în 1919, apare volumul „La Roumanie en images" cu cinci reproduceri după lucrări ale lui Brâncuși. Un an mai târziu, participă la expoziția grupării „La Section d'Or" în Franța, la expoziția grupării „Arta română" la invitația lui Camil Ressu în România, la „Festivalul Dada", unde semnează manifestul intitulat *Contre Cubisme, contre Dadaiseme*. În revista *Little Review* din New York, apare, în 1921, primul studiu de amploare cu 24 de reproduceri din opera lui Brâncuși, semnat de poetul american Ezra Pound. De altfel, sculptorul avea să realizeze ulterior un celebru portret al acestuia.

Participă la o mișcare de protest contra lui André Breton și în apărarea lui Tristan Tzara. La 30 noiembrie 1924, expune la Prima expoziție internațională a grupării „Contemporanul" din București. Doi ani mai târziu, la Wildenstein Galleries, din New York, se deschide cea de-a doua expoziție personală a sa.

Coloana fără sfârșit

Până în 1940, activitatea creatoare a lui Brâncuși se desfășoară în toată amploarea ei. Operele sale de seamă din ciclul *Pasărea în văzduh*, ciclul *Ovoidului* precum și sculpturile în lemn datează din această perioadă. În același timp, Brâncuși participă la cele mai importante expoziții colective de sculptură din Statele Unite ale Americii, Franța, Elveția, Olanda și Anglia.

În atelierul său din *Impasse Ronsin*, în inima Parisului, Brâncuși și-a creat o lume a lui, cu un cadru și o atmosferă românească. Muzeul Național de Artă Modernă din Paris (*Centre Pompidou*) are un număr important de lucrări ale lui Brâncuși.

Sursă: Wikipedia

ATESTĂRI ALE LOCALITĂŢII CORBU

Localitatea Corbu este atestată târziu în documentele autorităţilor Principatului Transilvania. Atestarea târzie a localităţilor de pe Valea Bistricioarei se explică prin faptul că actele oficiale au fost distruse în funcţie de modificările graniţelor între provinciile româneşti : Moldova şi Transilvania.

În Tezaurul Toponimic al României. Moldova volumul I, localitatea Corbu apare sub numele de Poiana Corbulu, în anul 1790. În Dicţionatul istoric al localităţilor din Transilvania apar următoarele atestări: Corbu u.Holló, Gyergyóholló, r. Topliţa, R. Mureş Autonomă Maghiară: 1808 Holló; 1854 Holló; 1913 Gyergyóholló. Localitatea Capul Corbului are următoarea atestare: Capul Corbului, u. Hollósarka, înglobat oraşului Borsec, r. Topliţa 1956.

Recensământul din 1850 înregistrează 148 case de locuit şi 160 de familii. Pe naţionalităţi, existau 533 de români, 75 de maghiari, 41 de secui, 13 germani, 2 armeni şi 38 de alte naţionalităţi.

Statistica Transilvaniei menţionează localitatea la 1854.

În privinţa atestării, trebuie să precizăm că data de 1808, prezentată în Dicţionarul istoric, este devansată de L. Lipsky care, în Repertorium locorum, semnalează existenţa localităţii din anul 1770 cu numele de Valea Corbului.

În jurul anului 1864, preotul Grigorie Coşiocariu afirmă că satul "au căpătat numire de la valea care româneşte se zice Valea Corbului".

Într-o scriere a lui Alecu Russo, Stânca Corbului, apărută postum, în traducerea lui Vasile Alecsandri, în Foaia soţietăţei pentru literatură şi cultură română în Bucovina, nr. 6 – 7 din 1868, se prezintă o legendă care are legătură cu localitatea harghiteană Corbu.

Aflat lângă apa limpede a Bicazului, autorul priveşte tabloul magic al apusului, când soarele se scufundă "într-un ocean de lumină înfocată". Călăuza îl îndeamnă să privească "acea pădure neagră ce se întinde în dreapta şi în stânga, colo în zare spre Ceahlău…. .

Ea este linia hotarului Moldovei şi în ea face adesea vânat la căprioare şi urşi…"

Un tânăr povesteşte legenda despre Piatra Corbului. Stânca a fost martora "unei întâmplări foarte jalnice, de care se pomeneşte la noi din neam în neam. În vechime, un străin pribegind de la dealul Corbului despre Borsec" s-a statornicit în părţile Bicazului. Acest străin avea o fată "căreia bistriţenii îi dăduseră numele de Corbiţa, întru aducere aminte a dealului unde ea se născuse…"

Pe atunci "se făceau adesea năvăliri de tătari în ţară", provocând multe nenorociri locuitorilor. Păgânii auziseră de frumuseţea Corbiţei şi voiau să o ducă hanului din Bugeag. În lupta care se dă, tatăl şi logodnicul fetei mor iar ea "scapă ca apa printre degetele lor şi o apucă la fugă spre munte." S-a urcat pe o stâncă şi s-a aruncat în prăpastie. Stânca de pe care s-a aruncat fata a rămas cu numele de Stânca Corbului.

Tradiţia locală aminteşte de Petru Rareş care, trecând pe valea Bistricioarei înspre Lăzarea, văzând pădurile de brad "negre precum piana corbului", ar fi lăsat această denumire pentru localitate.

Numele localităţii ar putea proveni de la nume de persoană: Corbu. Acest lucru se reflectă şi în sintagma Valea Corbului, unde articolul genitival lui este post-pus, aşa cum era în limba română veche.

Unii susţin că denumirea ar fi de origine maghiară şi ar proveni de la pasărea corb (holló), iar numele romînesc ar fi o traducere a celui unguresc.

Profesor, Raluca Zbanca Răucescu

Activități sportive din viața Liceului Tehnologic Corbu

Activitățile sportive sunt esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a elevului. Activitatea fizică, aleasă în mod corect, va funcționa pentru fiecare elev în parte: atât pentru cel foarte energic, cat si pentru elevul liniștit.

Un **sport** reprezintă o activitate de natură fizică și poate implica și competiția. Totodată sportul este o activitate care poate influența stilul de viață, sănătatea sau personalitatea unui om. Sportul nu trebuie să lipsească din viaţa unui adolescent fiindcă îl ajută să se dezvolte fizic şi psihic.

În primul rând sportul te face si te ţine sănătos. Sportul este cea mai bună pastilă care sigur o să-şi facă efectul. După părerea mea, toţi adolescenţii trebuie să facă sport, nu neapărat sport de performanţă, dar trebuie să-şi menţină organismul puternic şi sănătos.

Luna februarie a fost plină de activități sportive care au implicat competiția, astfel elevii Liceului Tehnologic Corbu au participat la Olimpiada Gimnaziilor și la Olimpiada Națională a Sportului Școlar, fiind pregătiți de inimoșii profesori Avasicei Elena și Zbanca Răucescu Loredan.

Olimpiada Națională a Sportului Școlar
Fotbal băieți liceu
Etapa zonală Toplița, locul II

Olimpiada Națională a Sportului Școlar
Fotbal fete liceu
Etapa județeană
Toplița, locul II

Olimpiada Gimnaziilor, handbal fete, etapa județeană, locul V

Olimpiada Națională a
Sportului Școlar
Fotbal băieți
Etapa zonală
Tulgheș, locul II

Olimpiada Gimnaziilor
Fotbal băieți
Etapa zonală
Tulgheș, locul III

În prezent tinerii neglijează rolul sportului şi nu le place să depună efort fizic, fără a se gândi la viitor şi la faptul că o să aibă o imunitate scăzută. Având în vedere că suntem situaţi într-o zonă de munte și iarna este la ea acasă, elevii claselor a XI-a A, a XI-a B și a XII-a B au dorit să practice sporturile sezoniere de iarnă, astfel însoțiți de diriginții Ilie Hângan și Loredan Zbanca au organizat o “după-amiază” la schi pe pârtia Speranța din Borsec.

Aşa că, să facem mişcare pentru că merită.

Mens sana in corpore sano!

Profesor, Loredan Zbanca Răucescu

Coordonator: prof. *Mirela Laurențiu*
Responsabil copertă: prof.*Jusztina* Țepeș-*Focșa*

Responsabil articole: prof. *Raluca Zbanca-Răucescu*; prof. *Elvira Bort*ă

Responsabil tehnoredactare: prof. *Mirela Laurențiu*

Responsabil ISSN: bibliotecar *Anca* Ț*epelu*ș

Redactorii: elevii: *Nache Sidonia, Majoran Ana Iulia, Mădălina Pântea, Codruța Pântea, Busuioc Maria, Călin Dandu, Răzvan Butoiu,* Țepeș *Carina, Larisa Csatlos, Ana Maria Nistor*

CUTIA CU MĂRGELE

LICEUL TEHNOLOGIC CORBU ANUL I, NR.4, 2019

LUNA FEBRUARIE

Cutia cu mărgele = ISSN 2602-0769, ISSN-L 2602-0769